

EDWARD ESTLIN CUMMINGS

(1894-1962)

**Lady, i will touch you with my mind.*
Te voi atinge, doamnă, cu mintea mea.**

Te voi atinge, doamnă, cu mintea mea.
Te voi atinge și atinge și atinge
până când îmi vei oferi
subit un zâmbet, timid obscen

(doamnă te voi
atinge cu mintea mea.) Te voi
atinge, atâta tot,

delicat și tu vei deveni absolut
cu infinită ușurință

poemul pe care nu îl scriu.

**i carry your heart with me (i carry it in
port inima ta cu mine (o port în**

port inima ta cu mine (o port în
inima mea) nu sunt nicicând fără ea (oriunde
merg mergi și tu, draga mea; și orice este făcut
doar de mine este facerea ta, draga mea)
nu mă tem
de nici o soartă (căci tu ești soarta mea, dulcea mea)

nu doresc
nici o lume (căci frumoasă tu ești lumea mea,
adevărata mea)

și tu ești tot ce a însemnat vreodată o lună
și tot ce va cânta vreodată un soare ești tu

aici e cel mai adânc secret nimănui cunoscut
(aici e rădăcina rădăcinilor și mugurele mugurilor
și cerul cerurilor unui copac numit viață; care crește
mai înalt decât poate sufletul spera sau mintea ascunde)
și aceasta e minunea ce menține stelele la distanță

port inima ta (o port în inima mea)

**our touching hearts slenderly comprehend
inimile noastre atingându-zvelt înțeleg**

inimile noastre atingându-zvelt înțeleg
(agățându-se precum degetele, iubindu-se
treptat devenind mâini) și se îndoaie
până ce devin imensul dezastru al anului:

ca și această singură stea timpurie ce trage

slab de crepuscul, prinse în spaimă crescândă
spiritele noastre ușor degeținde flămânzesc și se sufocă;
până când toamna abrupt îmbrățișează pe de-a-ntregul

mințile noastre tăcute și murinde, care mână în mână
la o fereastră încearcă să înțeleagă
(prin palide mile de aer pieritor, bântuit
de melancolie chircită infinită fără-de-dorințe,
subit ivindu-se) exacta neînfricată

treime luminoasă a lunii rostogolindu-se lent

**if i have made, my lady, intricate
dacă am făcut, dragă doamnă, sofisticate**

dacă am făcut, dragă doamnă, sofisticate
imperfecte lucruri variate care în principal greșesc
ochilor tăi (mai fragili decât sunt fragile
majoritatea viselor profunde)
cântece mai puțin ferme decât cel mai alb

cântec al corpului tău
în mintea mea—dacă am eşuat în a prinde
privirea prea timidă—dacă în cântarea mea
se strecoară
prea abila stranietate a zâmbetului tău
pasionata tăcere primordială a părului tău

—lasă lumea să spună “muzica sa cea
mai înțeleaptă nu a confiscat nimic morții” —
numai tu vei crea
(care ești atât de perfect vie) rușinea mea:
doamnă prin ale cărei buze fragile și profunde
pașii mici dulci stângaci ai lui April au trecut
în pajiștea zdrențuită a sufletului meu.

**it is so long since my heart has been with yours
e-atât de mult de când inima mea a fost cu a ta)**

e-atât de mult de când inima mea a fost cu a ta

închisă de brațele noastre întrepătrunse într-o
întunecime în care noi lumini se nasc și sporesc,
de când mintea ta a pășit în
sărutul meu precum un străin
în străzile și culorile unui oraș—

încât poate că am uitat
cum, întotdeauna (din
aceste grăbite impurități
de sânge și carne) Iubirea
inventează cel mai gradual gest Al Său,

și sculptează viața întru eternitate

—după care eurile noastre separându-se devin muzee

încărcate de amintiri frumos aranjate

**Take for example this:
Uite spre exemplu aceasta:**

Uite spre exemplu aceasta:

dacă culorii miezului nopții
unui mai mult decât întuneric (care
este eu însumi și Parisul și toate
lucrurile) strălucitoarea
ploaie
i se întâmplă în mod adânc, frumos

și eu (stând la o fereastră
în acest miez de noapte)
fără nici un motiv mă simt
adânc complet conștient de ploaie sau mai degrabă
Cineva care folosește acoperișuri și străzi în
mod abil pentru-a crea un
posibil și frumos sunet:

dacă un (poate) ceas bate, în via
răcoare, foarte încet și
în cele din urmă printre gesturi delicate ale ploii

o culoare sosește, care e dimineața, O nu te minuna că

(chiar la marginea zilei) eu sigur
creez un al milionulea poem care nu îți va simți lipsa

pe de-a-ntregul; sau dacă în mod cert creez, doamnă,
unul dintre miile de euri care sunt zâmbetul tău.

**since feeling is first
întrucât sentimentul primează**

întrucât sentimentul primează
cel care acordă atenție
sintaxei lucrurilor
nu te va săruta niciodată pe de-a-ntregul;

pe de-a-ntregul a fi un nerod
atâta vreme cât Primăvara este în lume

sângele meu aprobă,
iar sărutările sunt o mai bună soartă
decât înțelepciunea
jur doamnă pe toate florile. Nu plânge
—cel mai reușit gest al creierului meu este mai
puțin decât
fluturarea pleoapelor tale care spune că

---

suntem unul pentru altul: aşadar
râzi, căzându-mi în braţe
întrucât viaţa nu e un paragraf

Iar moartea cred nu e o paranteză

**how this uncouth enchanted
cum această necioplită fermecată**

cum această necioplită fermecată
persoană, apărând dintr-un
restaurant, arată respiră sau se mişcă
—urcând (pe lângă lumină după
lumină) pentru a da colţul, dispore

foarte rapidul şi
invizibil trăindul
ritm al Inimii tale poate

va înţelege;
sau de ce (în

acest cel mai stilat dintre oraşe) întreaga
lungă noapte o fragilă imitaţie a
(poate) eului meu se preumblă cu grijă
pe străzi întunecate şi, cufundate

în ploaie...

(el, cu care puţin sau
cu precauţie această persoană

şi această imitaţie seamănă,
se coboară în pământ odată cu anul
cu o ţigară între buzele-fantomă

în mod gradual)
rememorând rău, molatic
al tău
sărutat de trei ori subit zâmbet

**somewhere i have never travelled, gladly beyond
undeva unde nu am călătorit, cu încântare dincolo**

undeva unde nu am călătorit, cu încântare dincolo

de orice experienţă, ochii tăi au tăcerea lor:
în cel mai firav gest al tău se află lucruri ce mă învăluie,
sau pe care nu le pot atinge întrucât sunt prea aproape

cea mai neînsemnată privire a ta cu uşurinţă mă va dezveli
deşi m-am închis precum degetele,
tu deschizi mereu petală cu petală eul meu așa cum
Primăvara deschide
(atingând în mod abil, misterios) primul său trandafir

sau dacă dorinţa ta ar fi de a mă-nchide, eu şi
viaţa mea ne vom închide în mod frumos, subit,
ca atunci când inima acestei flori îşi imaginează
zăpada atent pretutindeni căzând;

nimic din ce suntem meniţi a percepe în lume nu atinge
puterea intensei tale fragilităţi: a cărei textură
mă atrage cu culoarea ţărilor sale,
redând moartea şi permanenţa cu fiecare respiraţie

(nu ştiu ce anume în tine se închide
şi deschide; doar o parte din mine pricepe
că vocea ochilor tăi este mai adâncă decât toţi trandafirii)
nimeni, nici măcar ploaia, nu are mâini atât de mici

**my father moved through dooms of love
tata mergea prin osânde de iubire**

tata mergea prin osânde de iubire
prin identităţi de sunt prin averi de a oferi,
chemând prin cânt oricare dimineaţă din oricare noapte
tata mergea prin adâncimi de înălţime

acest unde imobil uitător
începea la vederea lui să lucească aici;
acel dacă (un așa aer timid este ferm)
sub ochii lui se agita şi zbătea

în mod nou precum din neîngropatul care
pluteşte primul cine, atingerea sa de aprilie
făcea eurile dorminde să-şi atace destinele
îi făcea pe visători să-şi vadă fantomele-rădăcini

şi dacă vreun de ce plângea
degetele tatălui meu somn îi aducea:

În van nici vocea cea mai mică nu plângea
căci el simțea munții crescând.

Ridicând văile din mări
tata mergea prin mâhniri de bucurie;
slăvind o frunte numită luna
cântând dorința într-o începe

bucuria era cântecul său și bucurie atât de pură
o inimă de stea prin el se putea orienta
și pur atât de acum și acum atât de da
încheieturile înserării sărbătoreau

ardent precum a miezului verii ardentă
cum nu se poate concepe minte a soarelui,
atât de strict (peste maximul său eu
atât de imens) stătea visul tatălui meu

carnea sa era carne sângele său era sânge:
nici un flămând care să nu-i dorească hrană;
nici un olog care să nu străbată o milă
la deal spre a-l vedea zâmbi.

Respingând fastul lui trebuie și vei face
tata mergea prin osânde de simțire;
mânia lui era dreaptă precum ploaia
mila lui era verde precum grâul

brațele septembrânde ale anului acordă
cu mai mică smerenie bogății inamicului și
amicului

decât el nerozilor și înțelepților
oferea incomensurabil este

cu mândrie și (de flamă octombrândă
chemat) așa cum pământul urcă în jos,
la fel goi după lucrări nemuritoare
umerii săi mărșăluiau contra întunericului

durerea sa era adevărată precum pâinea:
nici un mincinos nu-l privea direct în cap;
dacă toți amicii îi deveneau inamici
râdea și construia o lume din zăpadă.

Tata mergea prin ei de noi,
chemând prin cânt fiecare nouă frunză din fiecare copac

(și orice copil era sigur că primăvara
dansa când îl auzea pe tata cântând)

lasă oamenii să ucidă ce nu poate împărtăși,
lasă sângele și carnea să fie noroi și mlaștină,
intriga a imagina, pasiunea forțată,
libertatea un drog ce e cumpărat și vândut

oferind spre a fura și amabil nemilos,
o inimă pentru frică, pentru îndoială o minte,
a fi diferit o boală a identicului,
a se conforma apogeul lui sunt

chiar dacă anost e tot ce simțim ca strălucit,
amare toate absolut lucrurile dulci,
minus viermănos și moarte tâmpită
tot ce moștenim, tot ce lăsăm

și nimic atât de puțin precum adevărul
—spun chiar dacă ura ar fi motivul pentru care
omul respiră—
fiindcă tatăl meu și-a trăit sufletul
iubirea este întregul și mai mult decât totul

**up into the silence the green
în înaltul tăcerii verdea**

în înaltul tăcerii verdea
tăcere cu un pământ alb în ea

tu vei (sărută-mă) pași

în dimineață tână
dimineață cu o lume caldă în ea

(sărută-mă) vei pași

în lumina soarelui splendidă
lumină de soare cu o zi fermă în ea

vei pleca (sărută-mă

în adâncul memoriei tale și
o amintire și eul din

amintire) sărută-mă (va pleca)

---

life is more true than reason will deceive
viața e mai adevărată decât va înșela rațiunea

viața e mai adevărată decât va înșela rațiunea
(mai secretă sau decât a revelat nebunia)
mai adâncă e viața decât pierde: mai înaltă decât avea
—dar frumusețea e mai fiecare decât e traiul totul

multiplycate cu infinitul minus dacă
cele mai mărețe meditații ale omenirii
anulate sunt de o simplă frunză deschizându-se
(dincolo de a cărei apropiere nu e nici un dincolo)

sau poate o pasăre mai mică decât pot ochii afla
admiră tăcerea și cântă pe de-a-ntregul?
viitorurile sunt învechite; trecuturile sunt nenăscute
(aici mai puțin decât nimic este mai mult decât totul)

moartea, așa cum îl numesc oamenii, lichidează
ceea ce ei numesc oameni
—dar frumusețea e mai mult acum decât e moartea când

if everything happens that can't be done
dacă se întâmplă tot ce nu poate fi făcut

dacă se întâmplă tot ce nu poate fi făcut
(și ceva este mai adevărat
decât ar putea cărțile
prevedea)

cel mai stupid profesor aproape va ghici
(cu o fugă
săritură
ne învățăm da)

nimic nu e atât de ceva precum unu

unu nu are un de ce sau fiindcă sau deși
(și mugurii știu mai bine
decât cărțile
nu cresc)

unu este orice e vechi fiind tot ce e nou
(cu un ce
care

în cerc venim cine)

unu e fiecare totul deci

deci lumea e o frunză deci copacul e o ramură
(și păsările cântă mai plăcut
decât spun

cărțile)
deci aici este departe și al tău este al meu
(cu un jos
sus

împrejur din nou zboară)
totdeauna a fost niciodată până acum

acum te iubesc și mă iubești
(și cărțile sunt mai închise
decât pot fi

cărțile)
și adânc în înaltul care nu face decât să cadă
(cu un strigăt

fiecare
ne învățăm cu toții)
se află cineva care ne cheamă care suntem noi

suntem orice strălucește mai tare decât însuși soarele
(suntem tot ce e mai însemnat
decât pot cărțile

însemna)
suntem fiecare tot mai mult decât crede
(cu o rotire

săritură
vii suntem vii)
suntem splendidul unu înmulțit cu unu

love is a place
iubirea e un loc

iubirea e un loc
& prin acest loc al
iubirii trec
(cu strălucirea păcii)
toate locurile

da e o lume
& în această lume a lui
da trăiesc
(abil înfășurate)
toate lumile

sweet spring is your
dulcea primăvară e vremea ta

“dulcea primăvară e vremea ta
e vremea mea e vremea noastră
întrucât vremea primăverii e vremea iubirii
și vivat dulcea iubire”

(toate păsărelele vesele
zboară în plutirea în
chiar spiritele cântând în
aripesc în înflorire)

iubiți trec și iubiți vin
cutreierându-se minunându-se
dar oricare doi sunt complet
singuri nimeni altcineva nu e viu

(un asemenea cer și-un asemenea soare
n-am cunoscut niciodată și nici tu
și nimeni n-a rostit vreodată
atât de multe feluri de da)

nici un copac nu-și numără frunzele
fiecare în sine deschizându-se
dar lucind care prin mii semnifică
un singur lucru neînchipuit

(secret adorând timid
micuț aripând țâșnind plutind
vesele în înflorire
mereu ferice euri cântă)

“dulcea primăvară e vremea ta
e vremea mea e vremea noastră
întrucât vremea primăverii e vremea iubirii
și vivat dulcea iubire”

* Poeme din volumul:

“*E.E. Cummings: Complete Poems*” (1904-1962)

Edward Estlin Cummings (1894-1962) poet, prozator și pictor american. S-a născut și a copilărit în Cambridge, Massachusetts. A obținut diplome de BA și MA de la Universitatea Harvard. A scris de timpuriu și s-a remarcat, de-a lungul anilor, prin inventivitate extremă, prolificitate și un admirabil set de poeme de iubire. În 1952-53 Cummings a ținut, la Harvard, o serie de prelegeri pe tema poeziei ce au fost publicate cu titlul “i: six nonlectures”. În cadrul acelor prelegeri Cummings a oferit o sinteză a crezurilor sale fundamentale, făcând trimitere la propriile lucrări: “Sunt unul care afirmă cu mândrie și modestie că iubirea este misterul misterelor, și nimic măsurabil nu contează 'prea al dracului de tare'; că 'un artist, un om, un ratat' nu este un simplu mecanism de agregare cândpletă, ci este o complexitate etern oferindă—nici un infra-animal ultraprădător lipsit de suflet și inimă, nici un automat gândind și crezând și știind cu ne-înțelegere, ci o ființă umană miraculos și natural completă—un individ simțind ilimitabil; a cărui singură fericire este să-și transcendă sinele, a cărui oricare agonie este să crească.”

Traducere și prezentare: K.V. Twain

